

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122480154
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122480154.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcov 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XXX, E., 2/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XXX, E., obaja zastúpení advokátom JUDr. Michalom Magdolenom, so sídlom Farská 50, Nitra, proti žalovanému G. H., so sídlom I. XX, E., IČO: XX XXX XXX, zastúpenému Hriadel & Heger, Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Odborárska 21, Bratislava, o zaplatenie 8.500 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 3. októbra 2023, č.k. 17Csp/12/2023-64, v spojení s opravným uznesením zo dňa 27. októbra 2023, č.k. 17Csp/12/2023-71, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s opravným uznesením, v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalobcovia 1/ a 2/ **m a j ú** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 48.000 eur od 13.08.2022 do zaplatenia zastavil, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 8.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 48.000 eur od 30.04.2022 do 12.08.2022 a zo sumy 8.500 eur od 13.08.2022 do zaplatenia, výrokom III. žalobcom 1/ a 2/ priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 64,98 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou domáhali voči žalovanému zaplatenia 8.500 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnili tým, že so žalovaným uzatvorili rezervačnú zmluvu dňa 09.12.2020 a zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy dňa 28.01.2021. Ku dňu 04.04.2022 sa žalobcovia dohodli so žalovaným na odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021, o čom spísali dohodu o odstúpení od Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. V čl. II bod 4 dohody sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcom zaplatenú časť kúpnej ceny vo výške 48.000 eur na ich bankový účet, a to v lehote 25 dní po podpise dohody, t.j. do dňa 29.04.2022. Žalovaný čiastočne plnil a ku dňu 12.08.2022 uhradil sumu 39.500 eur a doposiaľ zvyšok dlhu vo výške 8.500 eur neuhradil. Žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú v celom rozsahu a namietal platnosť dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 04.04.2022, a to s poukazom na § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Táto dohoda bola podpísaná za oboch žalobcov iba

zo strany žalobou 1/, bez existencie samostatného plnomocnenstva udeleného žalobkyňou 2/, napriek tomu, že obe predošlé zmluvy podpisovali žalobcovia každý sám za seba. Žalovaný pristúpil k vráteniu dôvodne poníženej prvej časti kúpnej ceny až potom, ako žalobcovia vypratali nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom budúceho predaja, ako aj z dôvodu, že počas trvania zmluvného vzťahu medzi stranami vykonali žalobcovia na predmetnej nehnuteľnosti viaceré neoprávnené úpravy. Tieto musel žalovaný po vyprataní nehnuteľnosti zo strany žalobcov na vlastné náklady uviesť do pôvodného stavu, pričom žalobcov viackrát vyzýval, aby tak urobili oni. Dňa 11.06.2022, kedy žalobcovia vypratávali nehnuteľnosť, sa žalobca 1/ pod zámienkou toho, že si ide zobrať svoje veci z garáže, dostavil do predmetného domu, pričom následne svojvoľne zobral a odviezol kompozitnú podlahu vo vlastníctve žalovaného v hodnote 4.613,96 eur. O sumu predstavujúcu súčet hodnoty odcudzenej podlahy

a vykonaných stavebných úprav, žalovaný ponížil vrátenú časť zaplatenej kúpnej ceny.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 09.12.2020 uzatvorili sporové strany nepomenovanú zmluvu, označenú ako rezervačná zmluva, predmetom ktorej bol záväzok sporových strán do 31.01.2021 uzatvoriť Zmluvu o budúcej kúpnej zmluve a záväzok žalobcov ako záujemcom o kúpu nehnuteľností, zaplatiť rezervačný poplatok v sume 5.000 eur na bankový účet žalovaného ako investora. Žalobcovia ako budúci kupujúci a žalovaný ako budúci predávajúci uzatvorili dňa 28.01.2021 zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluve, pričom žalobcovia boli označení ako budúci kupujúci a žalovaný ako budúci predávajúci. V tejto zmluve bol špecifikovaný predmet budúcej kúpnej zmluvy, výška kúpnej ceny, iné práva a povinnosti vyplývajúce z budúcej kúpnej zmluvy. V bode 3.2 tejto zmluvy bolo uvedené, že prvá časť kúpnej ceny bola uhradená budúcu predávajúcemu dňa 14. 12.2020 vo výške 5.000 eur vo forme rezervačného poplatku na základe rezervačnej zmluvy zo dňa 09.12.2020. Žalovaný písomne prehlásil, že dňa 01.02.2021 prevzal finančnú hotovosť vo výške 45.000 eur od žalobkyne 2/ ako druhú časť kúpnej ceny z titulu zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Dňa 04.04.2022 uzavreli sporové strany dohodu o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021. Za žalobkyňu 2/ podpísal túto dohodu žalobca 1/, ako jej zástupca. Obsahom dohody bolo, že sporové strany ako zmluvné strany zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021 sa dohodli na spoločnom odstúpení od tejto zmluvy. Podľa bodu 4 článku II tejto dohody sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcom sumu 48.000 eur ako nevrátenú časť kúpnej ceny do 25 dní po podpise dohody. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný dňa 12.08.2022 zaplatil, resp. vrátil sumu 39.500 eur, a to bezhotovostným bankovým vkladom s poznámkou odstúpenie od zmluvy, vrátenie zálohy. Žalobkyňa 2/ dňa 31.03.2022 udelila plnú moc žalobcovi 1/ k podpísaniu v jej mene dohody o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy so žalovaným.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 559 ods. 1, 2, § 48 ods. 1, 2, § 457, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR

č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobcovia sa domáhali vrátenia časti kúpnej ceny, ktorá bola žalovanému vyplatená na základe zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, od ktorej strany následne odstúpili dohodou. V konaní nebolo sporné, že žalovaný prijal od žalobcov na základe zmluvy,

od ktorej bolo vzájomne odstúpené, predávok na kúpnu cenu v celkovej výške 48.000 eur

a z tejto sumy vrátil žalobcom sumu 39.500 eur dňa 12.08.2022. Žalovaný namietal, že dohodu o odstúpení od zmluvy nepodpísala žalobkyňa 2/, ale iba žalobca 1/, preto je neplatná. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa 2/ udelila pred podpisom dohody žalobcovi 1/ (manželovi) plnú moc na jej zastupovanie pri jej uzavretí. Ak mal žalovaný za to, že žalobca 1/ nie je oprávnený konať za žalobkyňu 2/, nič mu nebránilo, aby dohodu neuzatváral a mohol žiadať osobné konanie žalobkyne 2/. Pokiaľ žalovaný už vrátil sumu 39.500 eur, zjavne považoval dohodu o odstúpení od zmluvy za platnú, pretože na základe nej aj čiastočne plnil dňa 12.08.2022. Ďalej žalovaný namietal, že pohľadávka žalobcov zanikla vzájomným započítaním dvoch pohľadávok žalovanému voči žalobcom, a to titulom práva na náhradu nákladov, ktoré mal vynaložiť žalovaný na uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu a titulom práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (prisvojenie si kompozitnej podlahy žalovaného žalobcom 1/). Vo vzťahu k prvej pohľadávke súd uviedol, že žalovaný nešpecifikoval, ako dospel k jej výške. Špecifikácia spočívala iba v tvrdení, že počas trvania zmluvného vzťahu vykonali žalobcovia na nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom budúceho predaja, viaceré neoprávnené úpravy, ktoré musel žalovaný po vyprataní nehnuteľnosti

zo strany žalobcov na vlastné náklady uviesť do pôvodného stavu. Pokiaľ žalovanému takáto pohľadávka počas trvania zmluvného stavu vznikla, mal túto skutočnosť zmluvne upraviť v samotnej Dohode o odstúpení od zmluvy. Naopak v dohode sa sám zaviazal na vrátenie sumy 48.000 eur, bez akýkoľvek poznámok. Súčasťou tejto dohody je aj vyhlásenie zmluvných strán, že vrátením finančných prostriedkov zo strany budúceho predávajúceho na účet budúcich kupujúcich, budú všetky vzájomné práva a povinnosti považované za vysporiadané a urovnané a žiadna zo zmluvných strán si v budúcnosti neuplatní voči protistrane žiadne iné nároky. Žiadne pohľadávky, ktoré by súviseli s neoprávnenými prácami na predmetných nehnuteľnostiach žalobcami sa neuvádzajú. Vo vzťahu ku druhej pohľadávke súd uviedol, že táto spočíva v tvrdení žalovaného o tom, že žalobca 1/ si mal svojvoľne a úmyselne prisvojiť kompozitnú podlahu v hodnote 4.613,96 eur, patriacu žalovanému. Žalovaný na pojednávaní v tomto smere uviedol, že podal na políciu trestné oznámenie, s ktorým však polícia zatiaľ neurobila nič, čaká na výsledok tohto súdneho konania. Pre súd vyznieva nepravdepodobné, aby polícia vyčkávala na výsledok tohto konania, ktorého predmetom nie je vyšetrovanie toho, či bol spáchaný trestný čin krádeže a kto sa ho dopustil. Naopak sú to orgány činné v trestnom konaní, ktoré tieto skutočnosti vyšetrojú a objasňujú spáchanie trestnej činnosti. Pokiaľ chcel žalovaný započítať svoju pohľadávku voči žalobcovi 1/ z titulu škody na odcudzenej veci, musel túto skutočnosť aj riadne preukázať. Žalovaný však v tomto smere neunesol ani čiastočne dôkazné bremeno. Existencia pohľadávky, ktorú mal žalovaný použiť na započítanie voči žalobcom nie je žiadnym spôsobom preukázaná. Žalovaný sa dostal do omeškania so splnením svojho peňažného dlhu dňa 30.04.2022, pretože podľa Dohody o odstúpení bol posledný deň jeho splatnosti deň 29.04.2022.

Vzhľadom k tomu súd uložil žalovanému zaplatiť úroky z omeškania podľa výroku II. tohto rozsudku. Výška úrokov z omeškania 5 % ročne zo žalovanej dlžnej sumy je určená podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Súd nevykonal žalovaným navrhovaný dôkaz, a to výsluch žalobcov k okolnostiam uzavretia zmluvy o budúcej zmluve a dohody o odstúpení, nakoľko tieto okolnosti sú pre rozhodnutie súdu a pre zistený skutkový stav irelevantné. Súd nevykonal žalovaným navrhovaný dôkaz, a to výsluch svedkov B. B., J. K., jeho manželky a L. G. (manželky konateľa žalovaného) k okolnostiam vypratávania domu žalobcami, nakoľko vypratávanie domu žalobcami nemá pre rozhodnutie súdu žiadny význam. Súd nevykonal žalovaným navrhovaný dôkaz, a to výsluch svedkyne L. G., manželky konateľa žalovaného, k úhrade časti kúpnej ceny zo strany žalobcov, ktorá nemala byť vyplatená v takej výške ako bolo uvedené v zmluve o budúcej kúpnej zmluve, nakoľko samotný žalovaný podpisom Dohody o odstúpení od zmluvy prehlásil, že dovedy nebola vrátená časť kúpnej ceny v sume 48.000 eur. Čo sa týka bližšie nešpecifikovaných návrhov na doplnenie dokazovania na pojednávaní zo strany žalovaného, súd v tejto veci aplikoval § 153 CSP. V danom prípade mal žalovaný túto povinnosť od 31.03.2023, kedy mu zo strany súdu bola doručená výzva na vyjadrenie. Ak žalovaný mienil nejaké dôkazy predkladať na prvom pojednávaní, ktoré bolo vykonané dňa 03.10.2023, je toto jeho konanie oneskorené. Súd poukázal na vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného zo dňa 04.04.2023, v ktorom si „vyhradil“ právo v priebehu konania predložiť ďalšie vyjadrenia a dôkazy z dôvodu veľkonočných sviatkov a jeho neschopnosť spojiť sa so žalovaným. Do dňa konania pojednávania, teda počas približne pol roka, žalovaný žiadny dôkaz ani návrh nepredložil. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby, súd konanie v časti o úroku z omeškania zo sumy 48.000 eur od 13.08.2022 do zaplatenia zastavil. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, pretože obe sporové strany boli v konaní čiastočne úspešné, resp. žalobcovia zobrali späť časť žaloby nie pre správanie žalovaného, zodpovednosť za toto späťvzatie žaloby znášajú žalobcovia. Žaloba bola vzatá späť iba v časti úrokov z omeškania, avšak vzhľadom na výšku istiny nejde o zanedbateľnú sumu. Ku dňu doručenia čiastočného späťvzatia žaloby žalovanému, t.j. k 31.03.2023, žalobcovia žalovali o celkovo 11.194,85 eur. Úroky z omeškania boli vyčíslené ako 5 % ročne zo sumy 48.000 eur za obdobie od 30.04.2022 do 31.03.2023, t.j. 2.209,31 eur a zo sumy 8.500 eur za obdobie od 13.08.2022 do 03.10.2023, t.j. 485,54 eur. Ku dňu rozhodnutia súdu boli žalobcovia úspešní celkovo v sume 9.675,95 eur. Úroky z omeškania boli vyčíslené ako 5 % ročne zo sumy 48.000 eur za obdobie od 30.04.2022 do 12.08.2022, t.j. 690,41 eur a zo sumy 8.500 eur za obdobie od 13.08.2022 do 03.10.2023, t.j. 484,46 eur. Spolu ku dňu rozhodnutia súdu sú žalobcovia úspešní v sume 9.675,95 eur z požadovanej sumy ku dňu rozhodnutia súdu vo výške 11.194,85 eur. Celkový úspech žalobcov je 72,86 % (86,43 % úspech žalobcov a 13,57 % zodpovednosť žalobcov za zastavenie konania).

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z dôvodu, že s odôvodnením a závermi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a tieto považuje za nesprávne. Predmetné súdne rozhodnutie trpí absenciou riadneho vysporiadania sa s procesom dokazovania a nevyporiadaním sa so všetkými relevantnými okolnosťami. Žalovaný sa nestotožňuje so súdom, že v konaní bol ustálený, presvedčivo a spoľahlivo zistený skutkový stav na základe vykonaných dôkazov a argumentácie sporových strán. Žalovaný počas celého konania dôvodne rozporoval pohľadávku žalobcov, avšak s argumentáciou žalovaného sa súd nezaoberal aj napriek skutočnosti, že žalovaný vysvetlil súdu objektívny príčiny v dôsledku ktorých dôkazy predložil súdu až na pojednávaní dňa 03.10.2023. Žalobcovia svoj domnelý nárok odvodzujú od toho, že medzi nimi a žalovaným došlo dňa 09.12.2020 k uzatvoreniu rezervačnej zmluvy a následnému uzatvoreniu zmluvy o budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021. Ku dňu 04.04.2022 sa prostredníctvom písomnej dohody mali žalobcovia a žalovaný dohodnúť na ukončení Zmluvy o budúcej kúpnej zmluvy, na základe čoho im žalovaný mal v lehote do 29.04.2022 vrátiť zaplatenú prvú časť kúpnej ceny vo výške 48.000 eur. Žalovaný dňa 12.08.2022 uhradil iba sumu vo výške 39.500 eur, pričom zvyšnú časť vo výške 8.500 eur nemal žalobcom vrátiť. Táto dohoda bola podpísaná iba zo strany žalobcu 1/, bez existencie samostatného plnomocenstva udeleného žalobcom 2/, a to napriek tomu, že obe predošlé zmluvy podpisovali žalobcovia každý sám za seba. Následne potom, ako žalovaný poukazoval na túto skutočnosť, predložili žalobcovia do konania plnomocenstvo, ktorým mal žalobca 2/ splnomocniť žalobcu 1/ na podpis dohody o ukončení zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, pričom toto plnomocenstvo bolo do konania doložené účelovo a je antedatované. Súd sa touto argumentáciou žalovaného nezaoberal a uviedol, že v konaní bolo listinným dôkazom na č.l. 38 preukázané, že žalobca 2/ udelil pred podpisom tejto dohody svojmu manželovi žalobcovi 1/ plnú moc na zastupovanie pri jej uzavretí. Žalovaný s touto argumentáciou súdu nesúhlasí, nakoľko upozorňoval žalobcov, že obe predošlé zmluvy podpisovali každý sám za seba a v tom čase neexistovalo žiadne plnomocenstvo, ktorým by žalobca 2/ splnomocnil žalobcu 1/ na podpis dohody o ukončení zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Plnomocenstvo bolo predložené až v konaní, keď žalovaný na túto skutočnosť upozornil. Práve žalobcovia v tomto ohľade nevedia uniesť dôkazné bremeno a nevedia vyvrátiť tvrdenie žalovaného, že plnomocenstvo bolo doložené účelovo a toto je antedatované. Žalobcom nebránilo doložiť plnomocenstvo už pri podaní žaloby spolu s dohodou o ukončení zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, na základe ktorej si uplatňujú svoj nárok. Po tom, čo sa obe strany ústne dohodli na ukončení zmluvy o budúcej kúpnej zmluvy, žalovaný upovedomil žalobcov, že zvyšok kúpnej ceny im vráti, keď si títo vypracú nehnuteľnosť a vyporiadajú si medzi sebou vzájomné záväzky. Práve tieto vzájomné záväzky medzi stranami preukazujú nedôvodnosť pohľadávky žalobcov. Počas trvania zmluvného vzťahu vykonali žalobcovia na nehnuteľnosti, ktorej budúci predaj bol predmetom tejto zmluvy, viaceré neoprávnené úpravy. Tieto musel žalovaný po vypratání nehnuteľnosti zo strany žalobcov na vlastné náklady uviesť do pôvodného stavu, a to napriek tomu, že žalobcov viackrát vyzýval, aby tak urobili oni. Dňa 11.06.2022, kedy žalobcovia vypratávali nehnuteľnosť, sa žalobca 1/ pod zámienkou toho, že si ide zobrať svoje veci z garáže, dostavil do domu a svojvoľne zobral a odviezol kompozitnú podlahu vo vlastníctve žalovaného v hodnote 4.613,96 eur. O sumu predstavujúcu súčet hodnoty odcudzenej podlahy a vykonaných stavebných úprav, preto dôvodne žalovaný ponížil vrátenú časť zaplatenej kúpnej ceny. Žalobcovia si od začiatku boli vedomí, prečo im žalovaný vrátil len časť kúpnej ceny a dohodol sa s nimi, že im vráti časť kúpnej ceny, keď vypracú nehnuteľnosť, čo žalobcovia akceptovali. Žalovaný je presvedčený, že žalobcovia podali žalobu voči nemu, aby z celej situácie mohli aspoň niečo vyťažiť a vzhľadom na záväzky, ktoré mali voči žalovanému tieto nemuseli hradiť. Žalovaný je presvedčený, že preto žalobca 1/ vzal podlahu z nehnuteľnosti. Táto skutočnosť však žalovaného primäla k tomu, aby voči žalobcovi 1/ podal trestné oznámenie za podozrenie z trestného činu krádeže, keďže vzhľadom na okolnosti sa javí, že vyššie spomenutú podlahu zobral úmyselne. S ohľadom na uvedené žalovaný v konaní uplatnil kompenzačnú námietku, nakoľko uplatnená pohľadávka žalobcov zanikla vzájomným započítaním dvoch pohľadávok žalovaného voči žalobcom, a to pohľadávka titulom práva na náhradu nákladov, ktoré mal vynaložiť žalovaný na uvedenie predmetných nehnuteľností do pôvodného stavu a pohľadávka titulom práva na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v prisvojení si kompozitnej podlahy žalobcom 1/. Súd po preskúmaní kompenzačnej námietky konštatoval, že žalovaný na započítanie nepoužil riadne a existujúce pohľadávky. Žalovaný mal za to, že ak by dohoda bola uzatvorená platne (absentoval podpis žalobcu 2/), takéto vyhlásenie by bolo neúčinné, nakoľko

momentom vyporiadania by bolo vrátenie finančných prostriedkov a tým by sa považovali vzájomné práva a povinnosti strán za urovnané. Skutočnosť, že žalobcovia neakceptujú započítanie, neznamená, že pohľadávky žalovaného neboli započítane platne. Medzi stranami bol právny vzťah, v ktorom žalovaný mal existujúcu pohľadávku voči žalobcom (skutočnosť vyplývajúca z whatsapp komunikácie, trestného oznámenia). Žalovaný bol oprávnený vzniesť kompenzačnú námietku v prebiehajúcom spore. Súd nemôže odmietnuť procesnú obranu žalovaného, ktorý preukázal existenciu a dôvodnosť svojich pohľadávok voči žalobcom.

Na tieto skutočnosti poukazoval žalovaný počas pojednávania dňa 03.10.2023, avšak súd sa s tým nezaoberal, nevykonával dôkazy navrhnuté žalovaným, nepripustil ich, aj napriek tomu, že navrhované dôkazy ako výsluchy svedkov a ďalšie listinné dôkazy mali preukázať existenciu pohľadávok. Súd s odvolaním sa na pasivitu žalovaného všetky jeho návrhy skoncentroval v zmysle § 153 CSP, aj napriek tomu, že žalovaný riadne odôvodnil, prečo dôkazy nemohol predložiť v konaní skôr (vážne zdravotné problémy v rodine a pracovná vyťaženosť). Súd sa ďalej posudzovaním kompenzačnej námietky nezaoberal, čo považoval žalovaný za porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaný poukazoval na vznik škôd, ktoré žalobcovia spôsobili na majetku žalovaného neoprávnenými zásahmi na nehnuteľnosti. Žalobcovia bez vedomia žalovaného vykonali na nehnuteľnosti úpravy, ktoré boli vykonané nesprávne v dôsledku čoho spôsobili žalovanému škody a tieto musel žalovaný na vlastné náklady uhradiť. Žalobcovia si na niektoré úpravy zavolali dodávateľov žalovaného, objednali si služby v mene a na účet žalovaného bez jeho vedomia. Žalobcovia počas toho, ako vykonávali neoprávnené zásahy na nehnuteľnosti, používali v nehnuteľnosti elektrinu a náklady, ktoré s použitím elektriny žalovanému vznikli doposiaľ neuhradili. Tieto bol povinný uhradiť žalovaný na základe výzvy na úhradu nedoplatku vo výške 2.268,98 eur. Súd pri hodnotení dôkazov pochybil, nevykonával ich správne, keď neprihliadol na vyššie uvedené nezrovnalosti a nemohol dospieť k správne skutkovému ani právne stavu v tejto veci. Súd je povinný umožniť obidvom stranám uplatniť prostriedky procesnej obrany. Strany majú právo predkladať dôkazy, kým súd nevyhlási dokazovanie za ukončené. Žalovaný objektívne nemohol dôkazy do konania predložiť skôr, preto tak chcel urobiť na prvom pojednávaní, na čo mal právo a súd bol povinný tieto dôkazy vykonať, nakoľko tieto by podstatným spôsobom menili priebeh sporu. Vzhľadom na uvedené pochybenia v procese hodnotenia dôkazov zo strany súdu nemožno ani ustáliť, že odôvodnenie rozsudku napĺňa kvalitatívne a kvantitatívne požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že považujú napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, preskúmateľný a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je súladné s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Žalovaný podal odpor nedôvodný a neobsahujúci relevantný dôvod pre popretie existujúcej a preukázanej pohľadávky žalobcov. Žalovaný nárok žalobcov nepopieral, eviduje ho aj v účtovníctve a existenciu pohľadávky žalobcov nepoprel ani na pojednávaní dňa 03.10.2023. V konaní nebolo sporné, že žalovaný prijal od žalobcov na základe zmluvy, od ktorej bolo odstúpené, preddavok na kúpnu cenu vo výške 48.000 eur, z tejto sumy vrátil dňa 12.08.2022 sumu 39.500 eur a žalobcom zostala pohľadávka voči žalovanému vo výške 8.500 eur. Keď žalovaný tvrdil, že k zániku pohľadávky žalobcov malo dôjsť započítaním, je zrejmé, že žalovaný má za to, že pohľadávka žalobcov existovala a uznáva ju čo do výšky. Dohodu o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021 žalovaný nepovažoval za platnú a plnomocenstvo mal za účelové. Žalobcovia uviedli, že o udelení plnomocenstva svedčí listinný dôkaz na č.l. 38, ktorým je preukázané, že žalobkyňa 2/ udelila pred podpisom dohody o odstúpení od zmluvy žalobcovi 1/ plnú moc na jej zastupovanie pri jej uzavretí. Žalovaný v čase uzatvorenia dohody o odstúpení od zmluvy nežiadal osobné konanie žalobkyne 2/ a ani si nežiadal predloženie plnej moci pre žalobcu 1/. Konanie manželov upravuje § 145 OZ, pričom je zrejmé, že žalobkyňa 2/ ako manželka žalobcu 1/ s podpísaním dohody o odstúpení od zmluvy súhlasila. Žalovaný čiastočne plnil z dohody o odstúpení od zmluvy, keď dňa 12.08.2022 vrátil sumu 39.500 eur a pokiaľ by žalovaný neuznal platnosť dohody o odstúpení, potom nie je zrejmé, na základe čoho pristúpil k čiastočnému vráteniu plnenia. Podľa žalovaného mal dlh vo výške 8.500 eur zaniknúť započítaním pohľadávok voči žalobcom (náklady na uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu a hodnota kompozitnej podlahy vo výške 4.613,96 eur. Zánik záväzku žalovaného vrátiť sumu 8.500 eur titulom započítania žalobcovia popreli. Žalovaný nešpecifikoval, aké konkrétne úpravy nehnuteľnosti žalobcami mali predstavovať jej znehodnotenie, aké náklady na práce a materiál

museli byť vynaložené na uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu. V tomto smere je fiktívna pohľadávka žalovaného nespôsobilá na započítanie voči nároku žalobcov. Žalovaný nikdy nerealizoval započítací prejav splatnej identifikovanej pohľadávky voči žalobcom, preto k započítaniu podľa § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka nedošlo. Žalovaný sa v písomnom vyjadrení zo dňa 04.04.2023 nijako nezaoberal nákladmi

na uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu a do pojednávania a ani na pojednávaní dňa 3.10.2023 tieto nešpecifikoval a ani nepreukázal, len všeobecne uviedol, že žalobca 1/ robil

na dome stavebné úpravy, na ktoré nemal právo, v súvislosti s úpravami nezaplatil dodávateľom týchto prác, ktorí sa majú domáhať plnenia z vykonaných prác od žalovaného. Tvrdenie žalovaného o bezdôvodnom obohatení zo strany žalobcu 1/, ktorý mal neoprávnené zobrať a disponovať kompozitnou podlahou vo vlastníctve žalovaného v hodnote

4.613,96 eur, je nepreukázaným tvrdením. Fiktívna pohľadávka žalovaného vo výške 4.613,96 eur neexistuje a nestala sa splatnou, preto ju nemožno podľa § 581 Občianskeho zákonníka započítať voči pohľadávke žalobcov. Na pojednávaní dňa 03.10.2023 sa konateľ žalovaného nevedel vyjadriť k podanému trestnému oznámeniu, pričom z prílohy odvolania vyplýva, že uznesením OO PZ v Trenčíne ČVS:ORP-198/TN-TN-2023 zo dňa 12.06.2023 bolo trestné stíhanie vo veci prečinu krádeže prerušené, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 153 CSP, čo aj náležite odôvodnil v napadnutom rozsudku. V odvolaní sa snaží žalovaný predložiť doklady o tom, že mu mala vzniknúť škoda v rozsahu spotrebovanej a vyúčtovanej elektrickej energie a škoda v podobe uplatnených nárokov dodávateľov žalovaného za služby, ktoré si mali objednať žalobcovia. Nie je daný ani jeden z dôvodov podľa § 366 CSP, aby prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli žalovaným uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, mohli byť použité v odvolacom konaní. Ak žalovaný tvrdil, že tieto nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, uvedené neobstojí, nakoľko sa jedná o doklady v rokoch 2021 až 2022, ktoré mal žalovaný k dispozícii v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Žalobcovia žiadali, aby bolo odvolanie žalovaného zamietnuté ako nedôvodné.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení odmietal tvrdenie, že by z jeho strany malo dôjsť k uznaniu pohľadávky žalobcov, keď k uznaniu by muselo dôjsť písomnou formou, k čomu z jeho strany nedošlo. Skutočnosť, že časť sumy žalovaný vrátil, takéto účinky podľa názoru žalovaného nemá. V prípade udeleného plnomocenstva išlo o zjavné a účelové antedatovanie, ku ktorému došlo potom, ako žalovaný v odpore poukazoval na túto skutočnosť. Na základe uvedeného predložili žalobcovia do konania plnomocenstvo, ktorým mala žalobkyňa 2/ splnomocniť žalobcu 1/ na podpis dohody o odstúpení od zmluvy, pričom aj keď ide o právny úkon medzi manželmi, je možné domáhať sa určenia neplatnosti aj z jeho strany. Podľa ust.

§ 40a Občianskeho zákonníka, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti právneho úkonu (tzn. aj antedatovaného plnomocenstva) sa tak môže dovolať nielen účastník tohto úkonu, ale aj ten, ktorého sa táto neplatnosť týka (žalovaný). Preto žalovaný tvrdí aj neplatnosť dohody

o odstúpení od zmluvy. V oboch prípadoch platí, že manžel (žalobca 1/) nemal pri zariaďovaní záležitostí, ktoré nemožno považovať za bežné, súhlas druhého manžela (žalobkyňa 2/) a predmetné právne úkony možno považovať za neplatné. Zápočet bol

zo strany žalovaného realizovaný prostredníctvom hmotnoprávnej námietky v zmysle § 147 ods. 2, § 149 a § 152 CSP, ktorá spôsobuje zánik práva protistrany. Súd nemôže strany nútiť robiť hmotnoprávne úkony, resp. hodnotiť, či tieto boli urobené včas, nakoľko včasnosť hmotnoprávneho úkonu je hodnotená len z pohľadu plynutia času, teda strany by mali hmotnoprávne úkony robiť len do momentu uplynutia premĺčacej, resp. prekluzívnej doby. To, či vykonal jednostranný zápočet včas, však súd nemôže v konaní posudzovať, nakoľko ide o hmotnoprávny úkon, ktorého vykonanie nie je limitované procesnými ustanoveniami. Vo vzťahu k uplatneniu koncentrácie konania žalovaný uviedol, že túto uplatnil zákonným spôsobom a zo strany súdu malo byť vykonané príslušné dokazovanie, k čomu nedošlo. Účelom sudcovskej koncentrácie konania nie je to, aby došlo k zamedzeniu zistenia objektívnej pravdy, ale to, aby sa zamedzilo obštrukčnému konaniu a účelovému predkladaniu nových dôkazov, ktoré by konanie nielen predlžovali, ale činili by

ho neehospodárnym. V danej veci o takýto prípad minimálne vo vzťahu k uplatneniu kompenzačnej námietky nešlo. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby bolo v odvolacom konaní rozhodnuté v zmysle podaného odvolania.

7. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení uviedli, že započítanie v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka a nasl. je možné výhradne voči existujúcej pohľadávke a pokiaľ žalovaný mienil započítať pohľadávku žalobcov, potom musel konať v presvedčení, že takáto pohľadávka existuje, teda ju uznal. Žalovaný sa môže dovoliavať neplatnosti dohody o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021, ale nie neplatnosti splnomocnenia. Súd prvej inštancie sa správne stotožnil s argumentáciou o platnosti dohody o odstúpení od zmluvy. Žalovaný neuviedol, kedy mal realizovať hmotnoprávnu námietku. Z obsahu napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd prvej inštancie rozhodnutím alebo aplikáciou procesného ustanovenia nútil žalovaného robiť hmotnoprávny úkon, že by hmotnoprávny úkon hodnotil ako nevykonaný včas. Otázku včasnosti posudzoval súd vo vzťahu k bližšie nešpecifikovaným návrhom na doplnenie dokazovania na pojednávaní zo strany žalovaného, keď súd aplikoval ust. § 153 CSP. Súd prvej inštancie nehodnotil kompenzačnú námietku žalovaného ako oneskorene vykonaná procesný úkon. Žalovaný ani v podanom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s opravným uznesením, v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie v zastavujúcom výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

10. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovaného boli totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal a so všetkými námietkami sa náležite vysporiadal. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám § 220 CSP. Námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní, ktoré uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ sa podanou žalobou domáhali zaplata sumy 8.500 eur s príslušenstvom titulom dohody o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. Dňa 09.12.2020 uzatvorili žalobcovia 1/ a 2/ so žalovaným rezervačnú zmluvu, predmetom ktorej bol záväzok zmluvných strán uzatvoriť do 31.01.2021 zmluvu o budúcej kúpnej zmluve a záväzok žalobcov 1/ a 2/, ako záujemcov o kúpu nehnuteľnosti (rodinného domu), zaplatiť žalovanému rezervačný poplatok vo výške 5.000 eur. Dňa 28.01.2021 žalobcovia 1/ a 2/ ako budúci kupujúci a žalovaný ako budúci predávajúci uzatvorili zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, v zmysle ktorej predmetom budúcej kúpnej zmluvy bol rodinný dom a k tomu prislúchajúce pozemky, zmluvné strany sa dohodli na kúpnej cene za nehnuteľnosti vo výške 200.000 eur s tým, že prvá časť kúpnej ceny bola uhradená budúcimi kupujúcimi dňa 14.12.2020 vo výške 5.000 eur (rezervačný poplatok), druhá časť kúpnej ceny vo výške 45.000 eur bude uhradená budúcimi kupujúcimi do 3 dní od podpisu zmluvy a tretia časť kúpnej ceny vo výške 150.000 eur bude uhradená budúcimi kupujúcimi prostredníctvom hypotekárneho úveru. V zmysle čestného vyhlásenia zo dňa 01.02.2021 žalovaný písomne vyhlásil, že dňa 01.02.2021 prevzal finančnú hotovosť vo výške 45.000 eur od žalobkyni 2/, ako druhú časť kúpnej ceny titulom zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. Dňa 04.04.2022 zmluvné strany uzatvorili dohodu o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 28.01.2021, ktorou zmluvné strany v čl. II. v bode 1. súhlasným prejavom vôle vyhlásili, že od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021 spoločne odstupujú a na základe tejto dohody si boli zmluvné strany povinné vrátiť už prijaté plnenia. Zmluvné strany sa v čl. II. v bode 4. dohodli, že budúci predávajúci (žalovaný) vráti budúcim kupujúcim (žalobcom 1/ a 2/) doteraz nevrátenú časť kúpnej ceny vo výške 48.000 eur do 25 dní od podpisu dohody.

V čl. II. v bode 5. zmluvné strany spoločne vyhlásili, že vrátením finančných prostriedkov zo strany budúceho predávajúceho budú všetky vzájomné práva a povinnosti považované za vysporiadané a urovnané a žiadna zo zmluvných strán si v budúcnosti neuplatní voči protistrane žiadne iné nároky. Z výpisu bankového účtu vyplýva, že dňa 12.08.2022 bankovým prevodom žalovaný poslal žalobcom sumu 39.500 eur s poznámkou odstúpenie od zmluvy, vrátenie zálohy.

12. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

13. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

14. Podľa § 48 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

15. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

16. Odstúpenie od zmluvy je v zmysle § 48 Občianskeho zákonníka jedným z jednostranných spôsobov ukončenia zmluvy. Ide o adresovaný právny úkon, ktorý sa stáva účinným okamihom jeho doručenia druhej zmluvnej strane. Právnym dôsledkom odstúpenia od zmluvy je zrušenie zmluvy od počiatku (ex tunc), ak nejde o niektorú z výnimiek podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Právnym dôsledkom odstúpenia od zmluvy je, že sa zmluvné strany musia navzájom vypořadať podľa zásad o bezdôvodnom obohatení, a to s poukazom na ust. § 457 Občianskeho zákonníka. Treba pripomenúť, že odstúpiť možno iba od zmluvy, ktorá bola uzavretá platne. Pokiaľ si zmluvné strany v zmluve dohodli možnosť odstúpenia, spravidla si dohodnú aj právne následky, ktoré odstúpenie od zmluvy vyvolá. Ak tak neurobia, platí, že ak zo zmluvy ešte nebolo plnené, plnené už nemusí byť.

17. V preskúmvanej veci zo skutkových zistení vyplynulo, že žalobcovia 1/ a 2/ ako budúci kupujúci a žalovaný ako budúci predávajúci uzatvorili rezervačnú zmluvu a zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, predmetom ktorých bola budúca kúpa nehnuteľnosti (rodinného domu s pozemkom) a za týmto účelom žalobcovia 1/ a 2/ zaplatili žalovanému časť kúpnej ceny vo výške 48.000 eur, čo nebolo v konaní sporné. V dôsledku zmluvnými stranami (žalobcami a žalovaným) uzatvorenej dohody o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy dňa 04.04.2022 došlo k zrušeniu zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021, následkom čoho zmluvným stranám, vychádzajúc z ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka, vznikla reštitučná povinnosť vrátiť si vzájomne poskytnuté plnenia, čo je vyjadrením jedného zo základných dôsledkov takto vzniknutého bezdôvodného obohatenia. Nárok žalobcov 1/ a 2/ na vrátenie nimi zaplatenej časti kúpnej ceny žalovanému v celkovej výške 48.000 eur, je teda nepochybne potrebné po právnej stránke posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého právny dôvod dodatočne odpadol v zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý dopadá na prípady, keď v okamihu poskytnutia plnenia existuje právny dôvod plnenia, ale následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti stratil svoje právne účinky, ako je tomu aj v preskúmvanej veci, keď záväzkový vzťah zanikol v dôsledku zrušenia zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021. Predmetný nárok žalobcov 1/ a 2/ na vrátenie zaplatenej časti kúpnej ceny vo výške 48.000 eur bol aj predmetom dohody o odstúpení od zmluvy zo dňa 04.04.2022, a to v čl. II. v bode 4. dohody, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný vrátiť žalobcom 1/ a 2/ doteraz nevrátenú časť kúpnej ceny vo výške 48.000 eur. V konaní nebolo taktiež sporné, že žalovaný dňa 12.08.2022 vrátil žalobcom 1/ a 2/ sumu 39.500 eur titulom odstúpenia od zmluvy, pričom zvyšnej časti nevrátenej kúpnej ceny vo výške 8.500 sa žalobcovia domáhajú podanou žalobou v predmetnom konaní.

18. Odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa neplatnosti dohody o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 04.04.2022 pre absenciu podpisu zo strany žalobkyne 2/ a antedatovania plnej moci zo dňa 31.03.2022, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Z listinných dôkazov predložených žalobcami je zrejmé, že dňa 31.03.2022 žalobkyňa 2/ udelila žalobcovi 1/ plnú moc za účelom uzatvorenia a podpisu dohody o odstúpení od zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy so žalovaným. Žalobkyňa 2/ sa pri právnom úkone, resp. pri podpise dohody o odstúpení od zmluvy, dala zastúpiť žalobcom 1/ (manželom) a za týmto účelom udelila žalobcovi 1/ plnomocenstvo, v ktorom uviedla rozsah oprávnenia žalobcu 1/ konať v mene žalobkyne 2/. Vzhľadom

na udelenú plnú moc žalobcovi 1/ zo strany žalobkyne dňa 31.03.2022, zmluvné strany dňa 04.04.2022 uzatvorili dohodu o odstúpení od zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 28.01.2021 a žalobca 1/ na základe udelenej plnej moci bol oprávnený podpísať túto dohodu o odstúpení od zmluvy za žalobkyňu 2/ ako jej zástupca. Pokiaľ žalovaný namietal antedatovanie plnej moci a neplatnosť dohody o odstúpení od zmluvy pre absenciu podpisu zo strany žalobkyne 2/, tak súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s tvrdeniami žalovaného a odvolací súd považuje za rozhodujúce to, že žalobcovia predložili plnú moc zo dňa 31.03.2022, na základe ktorej bol žalobca 1/ oprávnený uzatvoriť dohodu o odstúpení od zmluvy so žalovaným a dohodu podpísať aj v mene žalobkyne 2/, pričom žalovaný k tvrdeniu o antedatovanej plnej moci nepredložil žiadny relevantný dôkaz. Nie je možné antedatovanie plnej moci vyvodiť len z tvrdenia žalovaného, že žalobcovia predložili plnú moc do konania až po tom, ako na to upozornil žalovaný, keď neexistuje jediný priamy dôkaz, s výnimkou vyššie uvedených neopodstatnených domniek žalovaného, o tom, že v čase uzatvorenia dohody o odstúpení od zmluvy dňa 04.04.2022 žalobca 1/ nebol oprávnený konať za žalobkyňu 2/ pri podpise dohody. Pokiaľ pri uzatváraní dohody o odstúpení

od zmluvy mal žalovaný pochybnosti, mohol požadovať osobné konanie žalobkyne 2/ pri uzatváraní dohody a jej podpis, čo neurobil a zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že zjavne žalovaný považoval dohodu o odstúpení od zmluvy za platnú, nakoľko na základe uvedenej dohody žalovaný dňa 12.08.2022 zaplatil žalobcom 1/ a 2/ sumu 39.500 eur titulom odstúpenia od zmluvy.

19. Žalovaný v odvolaní namietal, že žalobcami 1/ a 2/ uplatnená pohľadávka vo výške 8.500 eur zanikla započítaním pohľadávok žalovaného vo vzťahu k žalobcom. Žalovaný tak v priebehu konania pred súdom prvej inštancie uplatnil kompenzačnú námietku vo výške 8.500 eur, v zmysle ktorej išlo o pohľadávku žalovaného vo výške 4.613,96 eur titulom bezdôvodného obohatenia (prisvojenie si kompozitnej podlahy vo vlastníctve žalovaného zo strany žalobcu) a pohľadávku v nešpecifikovanej výške titulom náhrady nákladov, ktoré mal vynaložiť žalovaný na uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku riadne vysporiadal s tým, prečo považoval žalovaným uplatnenú kompenzačnú námietku za nedôvodnú, keď pohľadávky žalovaného voči žalobcom 1/ a 2/ neboli spôsobilé na započítanie, nakoľko nebola preukázaná ich existencia, s ktorými závermi sa stotožňuje aj odvolací súd.

20. Ku kompenzačnej námietke odvolací súd uvádza, že žalovaný je oprávnený uplatniť v spore aj svoj vlastný kompenzabilný nárok voči žalobcovi. Ide o pohľadávku, ktorú možno jednostranne započítať proti žalobou uplatnenej pohľadávke podľa predpisov hmotného práva, teda v zmysle § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka. Započítanie pohľadávok je jedným zo zákonných spôsobov zániku záväzku a z povahy veci vyplýva, že osoba uskutočňujúca započítací úkon nepopiera pohľadávku, proti ktorej započítanie smeruje. To má zásadný význam aj pre posúdenie prípadného podania žalovaného v sporovom konaní. Započítanie pohľadávky je právne účinné iba proti reálne existujúcej vzájomnej pohľadávke na plnenie rovnakého druhu. Samotná kompenzačná námietka je hmotnoprávnou námietkou v zmysle § 152 CSP, ktorú zákon zaraďuje medzi prostriedky procesnej obrany podľa § 149 CSP. Žalovaný môže účinne započítať akúkoľvek svoju pohľadávku, ak to nie je v rozpore

s hmotným právom. Môže ísť o judikovanú pohľadávku, osobitne uznanú pohľadávku, ďalej o pohľadávku, ktorá je predmetom iného súdneho konania, pohľadávku, ktorú žalovaný na súde neuplatnil, pohľadávku, ktorú žalobca popiera a pod. S právnymi dôsledkami započítania sa následne vysporiada súd. Z procesného hľadiska platí, že námietka započítania zo strany žalovaného nie je vzájomnou žalobou, pokiaľ je takýmto spôsobom uplatňovaná nižšia alebo rovnaká pohľadávka, ako je pohľadávka žalobcu. Za daných okolností je započítací úkon žalovaného považovaný iba za

prostriedok procesnej obrany žalovaného. Keďže v uvedenom prípade nejde o vzájomnú žalobu, nemusí kompenzačný úkon žalovaného splňať náležitosti žaloby.

21. S dokazovaním v sporovom konaní súvisia povinnosti, ktoré musia strany sporu splniť ešte predtým, ako začne súd prvej inštancie dokazovať. Strana sporu má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje dôkazná povinnosť, resp. povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, pričom žalobca je tiež povinný pripojiť k žalobe dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. Strana sporu uniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, ak navrhnuté dôkazy súd vykoná a tým sa preukážu skutkové okolnosti tvrdení stranou. Ak strana sporu zostane v konaní pasívna, resp. ak včas nepredloží alebo nenavrhne vykonanie dôkazu, môže jej to priniesť negatívne dôsledky v podobe prehry v spore. To znamená, že dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenia strany sporu nie sú preukázané ani na základe predložených alebo navrhnutých dôkazov, je nepriaznivé rozhodnutie pre stranu sporu. Uvedený právny názor je uvedený aj v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 38/2015, podľa ktorého dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu uvedených skutočností tvrdí.

22. Odvolací súd konštatuje, že na to, aby bolo možné pohľadávky žalovaného (vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. náhrada za odcudzenie kompozitnej podlahy a náhrada vynaložených nákladov na nehnuteľnosť) vzájomne započítať proti žalobou uplatnenej pohľadávke žalobcov 1/ a 2/ vo výške 8.500 eur je nevyhnutné, aby žalovaný preukázal existenciu pohľadávok voči žalobcom 1/ a 2/, čo nebolo v prejednávanej veci splnené. Nedôvodnou tak je kompenzačná námietka žalovaného súvisiaca s náhradou nákladov, ktoré mal vynaložiť žalovaný na uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu. Túto kompenzačnú námietku si žalobca uplatnil v podanom odpore dňa 14.01.2023, avšak neuviedol v nej výšky nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uvedením nehnuteľnosti do pôvodného stavu. Preto z uplatnenej kompenzačnej námietky tak nie je možné zistiť, ako žalovaný dospel k ním tvrdenej pohľadávke, čo do titulu, výšky, svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal, nepredložil žiadne listinné dôkazy preukazujúce existenciu tejto pohľadávky, teda nie je možné verifikovať existenciu pohľadávky žalovaného voči žalobcom titulom náhrady vynaložených nákladov. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že počas zmluvného vzťahu založeného

na základe zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy žalobcovia 1/ a 2/ vykonali

na nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom budúceho predaja, viaceré neoprávnené úpravy a následne po vypratání nehnuteľnosti musel žalovaný na vlastné náklady uviesť nehnuteľnosť do pôvodného stavu, dôkazné bremeno pri uplatnení kompenzačnej námietky zaťažovalo žalovaného, aby preukázal, aké náklady mu vznikli, v akej výške a riadne špecifikoval svoju pohľadávku. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a kompenzačná námietka v podobe pohľadávky žalovaného titulom náhrady vynaložených nákladov bola nedôvodná. Druhú kompenzačnú námietku žalovaného týkajúcu sa pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 4.613,96 eur (odcudzenie kompozitnej podlahy vo vlastníctve žalovaného zo strany žalobcu 1/) vyhodnotil odvolací súd taktiež ako neopodstatnenú. Žalovaný síce preukázal vlastníctvo vo vzťahu ku kompozitnej podlahe predložením faktúry a dokladu o zaplatení podlahy, avšak žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal, že žalobca 1/ z nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom budúceho predaja, odcudzil kompozitnú podlahu vo vlastníctve žalovaného. Ani samotné tvrdenie ohľadom podania trestného oznámenia na žalobcu 1/ nie je postačujúce na preukázanie existencie tejto pohľadávky, keď žalovaný na podporu svojich tvrdení ohľadom odcudzenia kompozitnej podlahy nepredložil žiadne listinné dôkazy, a to ani o výsledku podaného trestného oznámenia. Vzhľadom

na uvedené je zrejmé, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno týkajúce dôvodnosti a existencie ním uplatnených pohľadávok voči žalobcom 1/ a 2/, preto nebolo potrebné

v konaní prihliadnuť na kompenzačné námietky žalovaného. Pokiaľ by žalovanému vznikli tvrdené pohľadávky voči žalobcom 1/ a 2/, nič mu nebránilo v tom, aby si ich vysporiadal

so žalobcami 1/ a 2/ priamo v dohode o odstúpení od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. V uvedenej dohode o odstúpení od zmluvy boli záväzky zmluvných strán vysporiadané len v tom smere, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcom sumu 48.000 eur titulom vrátenia časti zaplatenej kúpnej ceny a žiadne pohľadávky žalovaného neboli v dohode uplatnené, čo vyplýva aj z vyhlásenia zmluvných

strán v čl. II. v bode 5. dohody, že vrátením finančných prostriedkov zo strany budúceho predávajúceho (žalovaného) budú všetky vzájomné práva a povinnosti považované za vysporiadané, urovnané a žiadna zo zmluvných strán si v budúcnosti neuplatní voči protistrane žiadne iné nároky.

23. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t. j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

24. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv, ale zároveň i jedno z povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu potom možno založiť na tom, že tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, alebo že navrhnutý dôkaz neoverí/nevvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou, alebo že navrhovaný dôkaz je nadbytočným, t. j. určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Vykonávaním všetkých (aj nepodstatných dôkazov) by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykoná. V takomto prípade samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe nemôže znamenať porušenie práva strany sporu. Zásah do základného práva na súdnu ochranu, či do práva na spravodlivé súdne konanie by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní. Odvolací súd má za to, že ani táto odvolacia námietka naplnená nebola. K námietke žalovaného, ktorá sa týkala nevykonania navrhnutých dôkazov, a to výsluchu svedkov odvolací súd uvádza, že v bodoch 14.1 až 14.3 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol a dostatočne zdôvodnil, prečo nevykoná navrhnuté dôkazy, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Návrhy na výsluchy svedkov k okolnostiam týkajúcich sa vypratávania rodinného domu neboli opodstatnené z dôvodu, že predmetom konania bolo zaplata peňažnej sumy titulom odstúpenia od zmluvy a nie vypratanie nehnuteľnosti, pričom žalovaný ani neuviedol, aké konkrétne skutočnosti mali byť zistené vykonanými výsluchmi. Taktiež nebol opodstatnený návrh na výsluch manželky konateľa žalovaného k okolnostiam týkajúcich sa úhrady časti kúpnej ceny zo strany žalobcov, nakoľko v konaní nebolo sporné, v akej výške žalobcovia zaplatili žalovanému časť kúpnej ceny.

25. Vychádzajúc z čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle § 149 až § 154 CSP strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, tieto skutkové tvrdenia ako aj návrhy na vykonanie

dôkazov o nich sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného vyplýva, že medzi základné povinnosti strán sporu teda patrí v konaní povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkazná povinnosť, ktoré si však strany musí splniť do určitého okamihu konania (do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania konajúcim súdom). Ak chcel žalovaný svoje uplatnené kompenzačné námietky preukázať predloženou faktúrou č. 1022123, vyúčtovacou faktúrou za elektrinu č. 7161445494, sťažnosťou zo dňa 28.06.2023, mal tieto listinné dôkazy predložiť do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 03.10.2023. Keďže žalovaný predložil uvedené listinné dôkazy až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní, ktoré možno použiť len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať

za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalovaného v odvolacom konaní. Novo použité a predložené listinné dôkazy zo strany žalovaného sa netýkajú procesných podmienok / medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae), spôsobilosť strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne/, netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalovaný bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, nakoľko predložené faktúry boli vystavené v roku 2022 a sťažnosť je zo dňa 28.06.2023, žalobca mal tieto listinné dôkazy k dispozícii nepochybne už v štádiu konania pred súdom prvej inštancie, pričom ich nepreložil. Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na listinné dôkazy predložené žalovaným v odvolacom konaní pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

26. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného, že súdom prvej inštancie uplatnil koncentráciu konania podľa § 153 CSP na žalovaným navrhované dôkazy, pričom žalovaný odôvodnil, prečo nemohol predložiť skôr dôkazy a žalovanému bola odopretá možnosť účinne sa brániť voči nároku žalobcov. Odvolací súd odkazuje na ust.

§ 153 ods. 1 CSP, podľa ktorého sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Z obsahu spisu je zjavné, že žalovaný bol výzvou zo dňa 14.03.2023 vyzvaný na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcov, uvedenie ďalších skutočností a predloženie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení s tým, že súčasne bol poučený o sudcovskej koncentrácii konania podľa § 153 CSP. Bez ohľadu na skutočnosť, že vyjadrením zo dňa 04.04.2023 si žalovaný vyhradil právo v priebehu konania predložiť ďalšie vyjadrenia a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, odvolací súd konštatuje, že žalovaný mal dostatok času predkladať prostriedky procesného útoku za účelom preukázania svojich tvrdení, pričom do dňa pojednávania 03.10.2023 žalovaný nepreložil žiadne listinné dôkazy, nenavrhol vykonať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a toto jeho právo nebolo nijako dotknuté tým, či súd v konečnom dôsledku vykonal alebo nevykonal dôkazy žalovaným navrhované dôkazy. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Strana sporu je sama zodpovedná za to, že predloží súdu všetky listiny ako aj iné návrhy na vykonanie dokazovania za účelom preukázania svojich tvrdení riadne a včas. Žalovaný mal dostatok času od marca 2023 do októbra 2023, aby uviedol ďalšie skutkové tvrdenia a predložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, prípadne navrhol vykonanie dôkazov, čo však urobil až na pojednávaní dňa 03.10.2023, teda oneskorene. Odvolací súd preto nepovažoval odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa koncentrácie konania za dôvodnú do takej miery, že by odôvodňovala záver, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

27. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru

o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 188/06).

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s opravným uznesením, v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalobcom 1/ a 2/ odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).